

Sygn. akt XI W 735/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Szczęsna

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 roku w W.

sprawy **S. K. (1)**

syna J. i J. z domu G.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

1. w dniu 12 stycznia 2017 roku około godziny 2.00 w W. w tunelu na ulicy (...) naruszył zasady przewidziane w §27 ust. 1 Rozporządzenia w sprawie znaków i sygnałów drogowych w ten sposób, że kierując na drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem marki F. nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-33 „ograniczenie prędkości” i przy ograniczeniu prędkości do 50 km/h przekroczył ją o 40 km/h, jadąc z prędkością 90 km/h,

tj. za wykroczenie z art. 92a kw w zw. z §27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych,

2. w dniu 12 stycznia 2017 roku około godziny 2.55 w W. w tunelu na ulicy (...) naruszył zasady przewidziane w art. 45 ust. 2 pkt 1 Ustawy Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że kierując na drodze publicznej w ruchu lądowym pojazdem marki F. nr rej. (...) korzystał podczas jazdy z telefonu komórkowego wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku,

tj. za wykroczenie z art. 97 kw w związku z art. 45 ust. 2 pkt 1 Ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 ze zm.)

I. obwinionego **S. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, w punkcie 1 stanowiącego wykroczenie z art. 92a kw i za to na tej podstawie skazuje go, w punkcie 2 stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na tej podstawie skazuje go, zaś na podstawie art. 92a kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu łącznie karę grzywny w wysokości 1900 (tysiąc dziewięćset) złotych;

II. podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 735/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 12 stycznia 2017 roku około godziny 02:00 w W. S. K. (1) kierował pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...). Jechał w tunelu, ulicą (...), środkowym pasem ruchu, od strony ulicy (...), w kierunku ulicy (...). Dopuszczalna prędkość w tym miejscu określona jest znakiem B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h”. Obwiniony poruszał się z prędkością 90 km/h, przekraczając dozwoloną prędkość o 40 km/h. Przekroczenie prędkości kierującego zostało ujawnione przez funkcjonariuszy policji P. S. oraz S. S., którzy znajdowali się w ww. tunelu. Pomiaru dokonano przyrządem do pomiaru prędkości pojazdów w ruchu drogowym RAPID-1A o nr. fabrycznym 0420. W trakcie pomiaru, w tunelu poza pojazdem obwinionego nie znajdował się żaden inny pojazd. Pomiaru dokonano dwukrotnie: pierwszy pomiar prędkości zakończył się z wynikiem 93 km/h, natomiast drugi wskazywał na prędkość 90 km/h. Po zatrzymaniu pojazdu do kontroli, funkcjonariusz policji P. S. okazał obwinionemu wyniki pomiaru. Obwiniony przyznał, że jechał z prędkością 92 km/h, wskazując, że na przedmiotowym odcinku drogi dopuszczalna prędkość powinna być dużo większa. Obwiniony odmówił podpisania pouczenia, oświadczenia o adresie dla doręczeń w kraju oraz wezwania na przesłuchanie. Obwiniony całość interwencji nagrywał za pomocą telefonu komórkowego. Po zakończeniu interwencji obwiniony około godziny 02:55 przejeżdżał ponownie ulicą (...) od strony ulicy (...) i nagrywał trzymanym w reku telefonem komórkowym stojących przy radiowozie funkcjonariuszy. Początkowo telefon znajdował się w uchwycie, jednak mijając funkcjonariuszy stojących przy poboczu, obwiniony wziął telefon do prawej ręki i skierował go na bok.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie:

- częściowo wyjaśnień obwinionego S. K. (1) (zapis audiowizualny rozprawy z dnia 7 sierpnia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 55);
- zeznań świadka P. S. (k. 12 od słów „w nocy z 11 na 12”, zapis audiowizualny rozprawy z dnia 7 sierpnia 2017 roku znajdujący się na płycie CD k. 55),
- notatki urzędowej (k. 1-1v),
- świadectwa legalizacji (k. 2),
- sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 38),
- informacji z rejestru wykroczeń drogowych (k. 47);
- informacji z KRK (k. 48),
- nagrania z płyty CD-R (k. 51).

Obwiniony na rozprawie w dniu 7 sierpnia 2017 roku przyznał się do przekroczenia prędkości, wskazując jednocześnie, iż nie zgadza się on z przepisem dotyczącym ograniczenia prędkości oraz ze znakiem drogowym nakazującym mu jazdę 50 km/h. W związku z powyższym czuje się on w niniejszej sprawie pokrzywdzony. Obwiniony twierdził, że w momencie gdy prowadził pojazd był już środek nocy, miał do dyspozycji trzy pasy ruchu, tunel był dobrze oświetlony, nawierzchnia również była w bardzo dobrym stanie, umożliwiającym natychmiastowe zatrzymanie pojazdu w razie konieczności. Ponadto na drodze nie było ludzi oraz jakiegokolwiek pojazdu. Obwiniony wskazał, że nie zrobił nikomu krzywdy oraz nie zagroził czyjemukolwiek bezpieczeństwu. Zdaniem obwinionego cały tunel można przejechać z prędkością 80-85 km/h. Wskazał, że na ostrzejszych zakrętach nie działa siła odśrodkowa, występująca na normalnych, niezakrytych zakrętach. Ponadto twierdził, iż policja jest od dbania o porządek i bezpieczeństwo ludzi, a nie okradania z pieniędzy osób, które niczego nie zrobiły. Zdaniem obwinionego karać należy ludzi, którzy krzywdzą inne osoby bądź zagrażają ich bezpieczeństwu. Obwiniony twierdził również, iż działalnie policji można podciągnąć pod nękanie, gdyż funkcjonariusze wielokrotnie przychodzi do domu obwinionego w związku z niniejszą

sprawą. Dodatkowo obwiniony powołał się na przepisy dotyczące ograniczenia prędkości w Anglii. Stwierdził także, że przepisy o ograniczeniu prędkości są niekonstytucyjne, gdyż ograniczają prawo do swobodnego przemieszczania się. Obwiniony nie przyznał się do popełnienia drugiego zarzucanego mu czynu, zarzucając jednocześnie policjantowi kłamstwo i twierdził, że zarzut ten został wymyślony tylko po to, żeby „dolożyć” obwinionemu. Obwiniony powołując się na przedłożony do akt sprawy film, wyjaśniał, że telefon znajdował się w uchwycie, który był przytwierdzony do szyby w samochodzie i włączył w nim funkcję kamery. Przejeżdżając ponownie wspomnianym tunelem (z prędkością 50 km/h, ażeby pokazać funkcjonariuszom policji absurdalność ograniczenia prędkości do 50 km/h), przekreślił jedynie uchwyt, w którym znajdował się telefon, aby móc nagrać funkcjonariuszy policji.

Sąd zważył, co następuje

Za zgodną z prawdą uznano tę część wyjaśnień obwinionego, z której wynika, że w dniu zdarzenia kierował on pojazdem marki F. nr rej. (...). Nadto na wiarę zasługuje, iż nie zastosował się do znaku B-33 „ograniczenie prędkości do 50 km/h” i przekroczył ją o 40 km/h. Za wiarygodne należy uznać również wyjaśnienia obwinionego dotyczące samego faktu nagrywania funkcjonariuszy. W tej części wyjaśnienia obwinionego korespondują z uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym w szczególności w postaci zeznań świadka P. S. oraz nagrania wykonanego przez obwinionego i umieszczonego na płycie CD.

W pozostałym zakresie wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, nie zasługują na wiarę. W ocenie Sądu, stanowią one jedynie przyjętą linię obrony, zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności za popełnione wykroczenie. Linia obrony obwinionego sprowadzała się głównie do twierdzeń, że ograniczenie prędkości w przedmiotowym miejscu jest nieadekwatne do rzeczywistości oraz, że nagrywając podczas jazdy funkcjonariuszy za pomocą telefonu komórkowego umieszczonego w uchwycie przesunął wspomniany telefon w bok, aby objąć nim wykonujących swoje czynności służbowe funkcjonariuszy. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego w powyższym zakresie stoją w sprzeczności z pozostałym uznanym za wiarygodny materiałem dowodowym stanowiącym podstawę ustaleń faktycznych w sprawie w szczególności: zeznaniami świadka P. S., notatki urzędowej, nagrania wykonanego przez obwinionego i zapisanego na płycie CD.

Dokonując ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie Sąd oparł się na zeznaniach świadka, funkcjonariusza policji P. S.. Jego zeznania złożone bezpośrednio przed Sądem były konsekwentne, spójne oraz logiczne. Dzięki temu stanowią wartościowy środek dowodowy pozwalający odtworzyć rzeczywisty przebieg zdarzenia. Świadek w zwięzły i rzeczowy sposób potwierdził fakt przekroczenia prędkości przez obwinionego oraz korzystanie przez obwinionego z telefonu komórkowego, trzymanego w ręce, w trakcie kierowania pojazdem oraz sposób w jaki to czynił. Sąd nie widzi żadnego, racjonalnego powodu, aby uznać, że świadek, będący osobą zupełnie obcą dla obwinionego, miał interes w tym, żeby obciążać go odpowiedzialnością za czyny, których by nie popełnił. Z uwagi na powyższe, Sąd uznał zeznania świadka za w pełni wiarygodne.

Wobec niepodważania przez żadną ze stron postępowania dowodów z dokumentów, tj.: notatki urzędowej (k. 1-1v), świadectwa legalizacji (k. 2), sprzeciwu od wyroku nakazowego (k. 38), informacji z rejestru wykroczeń drogowych (k. 47), informacji z KRK (k. 48), jak i dowodu nagrania zarejestrowanego na płycie CD-R (k. 51) i nie znajdując także z urzędu podstaw do kwestionowania ich autentyczności, uznał je w całości za wiarygodny materiał dowodowy.

Przepis art. 92a kw stanowi, że kto, prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowym, podlega karze grzywny.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony S. K. (1) nie stosował się do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 - § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. z 2002 roku, Nr 170, poz. 1393, ze zm.).

Wykroczenie stypizowane w przepisie art. 92a kw, polega na tym, że sprawca prowadząc pojazd, nie stosuje się do ograniczenia prędkości określonego ustawą lub znakiem drogowy. Karalności poddano tutaj zachowanie polegające na przekroczeniu dozwolonej znakiem lub ustawą prędkości. Ustawodawca nie wymaga tutaj wystąpienia skutku, wystarczające jest bowiem samo niezastosowanie się do ograniczenia prędkości. Jest to wykroczenie formalne, które popełnia zarówno ten, kto prowadzi pojazd, przekraczając dopuszczalną prędkość i nie powodując żadnego niebezpieczeństwa na drodze (np. w związku z charakterem drogi i brakiem uczestników ruchu), jak i ten, kto przekraczając taką prędkość, spowodował zagrożenie dla bezpieczeństwa innych uczestników ruchu. Sam fakt przekroczenia dozwolonej prędkości jest w ocenie ustawodawcy zachowaniem niebezpiecznym. Przedmiotowe wykroczenie, którego dopuścił się obwiniony S. K. (1) polegało na tym, że nie zastosował się on do ograniczenia prędkości określonego znakiem drogowym B-33 „ograniczenie prędkości”, uregulowanego w § 27 ust. 1 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych, w ten sposób, że nie zastosował się do ograniczenia prędkości do 50 km/h i przekroczył ją o 40 km/h, jadąc z prędkością 90 km/h. Pomiar dokonany został prawidłowym urządzeniem, posiadającym świadectwo legalizacji ponownej. Dodatkowo sam obwiniony potwierdził fakt przekroczenia prędkości. Argumentacja obwinionego, iż ograniczenie prędkości do 50 km/h w przedmiotowym miejscu jest nieadekwatne do rzeczywistości oraz, że swoim zachowaniem nie stworzył żadnego zagrożenia bezpieczeństwa wobec kogokolwiek, nie może wpłynąć na ocenę tego działania, jako czynu zabronionego. Subiektywne przekonanie obwinionego o niezasadności ograniczania prędkości w tym miejscu nie ma znaczenia dla ustalenia, iż wypełnione zostały znamiona opisywanego wykroczenia.

Ponadto należy stwierdzić, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na ustalenie, iż S. K. (1), kierując pojazdem marki F. o numerze rejestracyjnym (...) korzystał z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku.

Zgodnie z art. 45 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1137 ze zm.; zwanej dalej p.r.d.), kierującemu pojazdem zabrania się korzystania podczas jazdy z telefonu wymagającego trzymania słuchawki lub mikrofonu w ręku. S. K. (1), trzymając telefon komórkowy w dłoni i nagrywając nim w czasie kierowania samochodem, nie zastosował się do zakazu przewidzianego w powołanym przepisie i swym zachowaniem wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 97 kw. Przepis ten przewiduje możliwość pociągnięcia do odpowiedzialności uczestnika ruchu, który wykroczył przeciwko innym (niż wskazane w rozdziale XI kodeksu wykroczeń - Wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji) przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydanym na jej podstawie. Korzystanie może polegać na: rozmawianiu przez telefon, nagrywaniu, wysyłaniu wiadomości sms/mms/e-mail, korzystaniu z przeglądarek internetowych zainstalowanych w telefonie, jak również z dyktafonu, o ile telefon posiada takie funkcje. Ustawodawca, wprowadzając powyższy zakaz miał na uwadze, iż korzystanie z telefonu, wymagające trzymania go w ręku w czasie jazdy zakłóca uwagę kierowcy i może być przyczyną wypadku drogowego.

Obwiniony, trzymając telefon w dłoni i nagrywając funkcjonariuszy Policji, nie poświęcał pełnej uwagi na prowadzenie pojazdu. Z tego względu Sąd uznał, iż S. K. (1) w związku z naruszeniem zakazu przewidzianego w art. 45 ust. 2 pkt 1 p.r.d., popełnił wykroczenie wskazane w art. 97 kw. Na podstawie oględzin filmu nagranych przez obwinionego oraz z samych wyjaśnień obwinionego wynika, iż obwiniony musiał uchwycić telefon w dłoń, żeby go przekręcić tak, aby móc nagrać funkcjonariuszy, gdy jego pojazd ich mijał. Takie zachowanie obwinionego spowodowało to, że obwiniony nie był wyłącznie skupiony na prowadzeniu pojazdu.

Wymierzając karę obwinionemu S. K. (1), Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był wysoki. Podkreślić bowiem należy, iż przepisy drogowe regulujące kwestie dopuszczalnej prędkości na drogach publicznych mają na celu zapewnienie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, zaś niestosowanie się przez kierujących pojazdami do obowiązujących ich ograniczeń prędkości stwarza zagrożenie

dla bezpieczeństwa ruchu drogowego i prowadzić może do często tragicznych w skutkach wydarzeń. Istotne jest tutaj, iż obwiniony nadal w swoim zachowaniu, gdy o ponad 40 km/h przekroczył dopuszczalną prędkość nie widzi niczego nagannego. W takiej sytuacji, w ocenie Sądu, tylko odpowiednio dolegliwa kara, może skłonić obwinionego w przyszłości do respektowania obowiązujących ograniczeń prędkości. Odnosząc się korzystania przez obwinionego podczas jazdy z telefonu, należy mieć na uwadze, że skutkiem zachowania obwinionego mogło być stworzenie realnego zagrożenia dla bezpieczeństwa w ruchu drogowym - nie tylko bezpieczeństwa samego obwinionego, ale innych uczestników ruchu. Sąd miał równocześnie na względzie warunki osobiste i majątkowe obwinionego oraz fakt, iż obwiniony był karany za wykroczenia drogowe (dane z rejestru wykroczeń drogowych – k. 47). Obwiniony popełnił dwa wykroczenia i dlatego sąd wymierzył łącznie karę grzywny, za dwa czyny, zgodnie z treścią art. 9 § 2 kw.

Mając na uwadze powyższe - Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionego łącznie kara grzywny w wysokości 1900 złotych – przy uwzględnieniu wymienionych powyżej okoliczności jest sprawiedliwa i zrealizuje cele zapobiegawcze, zwłaszcza w zakresie prewencji indywidualnej (gdy obwiniony nie postrzega swojego zachowania jako sprzecznego z prawem i niebezpiecznego) oraz wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także w odbiorze społecznym zostanie przyjęta jako słuszna.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 190 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) oraz zryczałtowane wydatki postępowania – 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. nr 118, poz. 1269).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak na wstępie.